

Au apărut:

Dentzel G. Jones

Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018
Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018
Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018
Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018
Al Capone #5 – Inamicul – 20 septembrie 2018
Al Capone #6 – Centrala – 18 octombrie 2018
Al Capone #7 – Regele – 22 noiembrie 2018

AL CAPONE

volumul **8**

Dentzel G. Jones

SMINTITUL

Autor: Dentzel G.Jones

Titlu original: King of Mafia - The King

Titlu: Al Capone #8 - Smintitul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2019

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-789-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, DENTZEL G.

Smintitul / Dentzel G.Jones. - București : Dexon,
2019

ISBN 978-973-701-789-5

821.111

Capitolul 250 Răzbunarea malaiezei

Un ceas mai târziu, Diana află de la Mandar cele petrecute în cursul dimineții.

Biata fată fu mișcată până în adâncul sufletului.

— Și vezi, Nionia – urmă malaiezul – dacă acum un kris malaiez ar spinteca pânțele lui Tuan Castagni, ar veni îndată poliția olandeză, ar căuta pe făptuitor și, dacă l-ar găsi, l-ar spânzura imediat de craca unui copac.

— Și crezi că s-ar găsi cineva care să-l ucidă pe Castagni? – întrebă Diana, speriată.

Mandar zâmbi, întunecat și misterios, ridicând din umeri.

— Cine s-o facă? – zise el în cele din urmă. Babu Nanda nu are un *orang laki*¹ care să-și răzbune soția și nici un băiat ajuns la o vârstă când să poată purta kris-ul. Are un frate, însă acesta locuiește în Sapramara și are el însuși o bini pe care trebuie s-o apere. Ea mai are și un părinte, însă. Acesta este căpetenia tribului și mare preot...

— Și crezi că el...

— Nu cu kris-ul, Nionia, nu! – făcu Mandar și în ochii lui strălucea o lumină sălbatică. Da fapt, eu nici nu pot ști dacă Tandak se va gândi să răzbune rușinea fiicei sale. Și nici nu prea îmi vine să cred că ar face-o, deoarece dacă se află, atunci soldații ar pustii tot Sapramara. Într-adevăr, Nionia, eu nu știu de ce va muri Tuan Castagni, foarte curând!

Diana se uită ținută în ochii servitorului ei malaiez și acesta nu clipi. Doar pleoapele i se mișcă foarte puțin.

— Mandar, spune-mi adevărul! – îi porunci fata. Este ceva ce nu vrei să-mi destăinuiești. Ce-mi ascunzi, Mandar?

— Crede-mă, Nionia, că din acest punct de vedere eu nu am nici un secret față de tine – răspunse malaiezul. Însă, vreau să știi și tu tot ce știi eu: Babu Nanda îți trimite vorbă să nu pui la cale nimic ce ar putea primejdui viața ta și a prizonierilor. Aceasta, fiindcă de astăzi în treisprezece zile, Tuan Castagni nu va mai fi printre cei vii.

Diana se cutremură, ca scuturată de friguri.

— Asta n-o va putea descoperi nici un doctor din lume! – răspunse malaiezul, cu un zâmbet cumplit, la vederea căruia Diana se

¹ Orang-laki – bărbat, soț (n.red.).

cutremură din nou. În primele zile de astăzi înainte, Tuan Castagni nu se va simți bine. Măine își va pierde voia bună. Ceva misterios îl va face să nu-și găsească locul, să nu aibă astâmpăr. Timp de trei zile nu va avea însă nici un fel de durere. După aceea, va începe cu un fel de înțepeneală în braț și inima îi va bate mai repede. Aceasta se va întâmpla în ziua a patra. În ziua a cincea va simți înțepături în corp și în vine. În a șaptea zi, tot trupul parcă i-ar fi străbătut de ghimpi și cioburi de sticlă. În ziua a noua, în vinele lui nu va mai curge sânge, ci foc. Atunci nu trebuie să te mai duci la el, deoarece nu vei fi în stare să înduri priveliștea ce se va desfășura înaintea ochilor tăi.

— Dumnezeu! Dar despre ce boală vorbești tu, Mandar? — îngăimă Diana, înspăimântată.

— Despre o boală foarte grea, Nionia! — răspunse malaiezu, serios. Boala aceasta îi va suge sângele din vine, îi va curma firul vieții. În vinele lui va crește o pădure virgină, o junglă de bambus și liane, de rădăcini de plante veninoase, de mii de buruieni și toate acestea se vor hrăni din sângele lui. Până când va veni moartea, iar aceasta se va întâmpla de astăzi în treisprezece zile.

Diana se uită la malaiez ca la o nălucă. O îngrozea omul în care ea avea cea mai multă încredere de când pusese piciorul pe pământul Javei.

— Mandar, este adevărat ceea ce mi-ai spus, sau mi-ai povestit numai un basm înfrorător? — întrebă ea, nevenindu-i a crede că tot ce-i spusese servitorul putea să fie adevărat.

— Ceea ce ți-am spus eu sunt vorbe pe care ți le trimite Babu Nanda — răspunse malaiezu. M-a rugat să-ți istorisesc toate acestea. Ea ți-a spus să i-l trimiți pe servitorul tău Mandar, pentru ca să știi toate acestea. Și să fii încredințată, Nionia, că atunci când Babu Nanda mi-a spus mie toate acestea, nu a spus basme.

— Și crezi că totul se va întâmpla așa după cum mi-ai descris tu mie? — făcu fata, trecând-o fiori de groază. Crezi că Tuan Castagni va suferi pe rând de toate grozăviile pe care mi le-ai înșirat tu?

— Vei putea să te încredințezi despre asta cu ochii tăi, Nionia! — zise servitorul. La început, Tuan Castagni nu va spune nimic. Dar dacă te vei uita bine la el, nu se poate să nu observi schimbarea. Iar dacă vei avea răbdare și vei număra zilele, atunci îți vei putea face socoteala, când vei putea pleca de aici nestingerită, împreună cu femeia albă și băiatul care zace acum în casa Nandei.

Prin mintea Diane trecu ca un fulger gândul că, în asemenea împrejurări, misiunea ei ar fi mult ușurată. Dar în clipa imediat urmă-

toare fu stăpânită din nou de groaza ce o cuprinsese de la început, că un om, oricât de ticălos ar fi el, va trebui să îndure chinuri atât de înfrorătoare.

— Doamne... dar eu nu pot pricepe... în mintea mea nu intră toate acestea! — bâigui ea. Și nici nu pot crede în așa ceva. Ceva atât de îngrozitor nu poate să existe în lume!

— Sunt lucruri și mai îngrozitoare! — răspunse malaiezu, în ai cărui ochi, de obicei atât de calzi, se aprinse o mânie cumplită.

În ochii aceștia ardea acum un foc care o înspăimântă chiar și pe Diana, deși ea știa foarte bine că nu avea motive să se teamă de Mandar.

— Sau nu este oare îngrozitor ca un Tuan blanda să calce în picioare copilul unei malaieze, care i-a fost servitoare și care i-a dat tot ce o femeie poate da? Și mai ales când acest copil are în vinele lui și sânge de al lui Tuan blanda?

— Da, Mandar, ai dreptate! — fu nevoită Diana să recunoască. Este mai groaznic, chiar mai sălbatic! Sărmanul băiețuș!

Și deodată începură să-i curgă lacrimile. Atunci malaiezu se aruncă la picioarele stăpânei sale și-i sărută tălpile pantofilor. Pe urmă își ridică spre Diana fața, pe care se putea citi o supunere și o umilință fără seamăn.

— Ah, Nionia, tu plângi din pricina unui copil malaiez! — murmură el. Tu, femeie albă, ai dat cea din urmă cinstire nevinovatului mort.

Tu l-ai lăsat să se joace cu mâna ta, l-ai mângâiat pe păr și l-ai bătut prietenește peste obraji. Și vezi tu, Nionia, acum când copilul a murit și Babu Nanda a pus în bandajul de pe degetul ucigașului pruncului ei farmecul ucigător, acum biata mamă nu-și mai vede copilul decât așa cum îl mângâiai tu, cum îl băteai pe obrăjori tu, femeie albă, dar bună. Babu Nanda știe că va trebui să moară mai înainte de a muri Tuan Castagni. Și ea nu se mai gândește decât la un singur lucru: că în ultimele zile pe care le mai are de trăit trebuie să te slujească pe tine și să te ajute ca să poți fugi de aici împreună cu prizonierii. Nu vrea să cadă victimă propriului ei farmec mai înainte de a vă ști, pe tine și pe prizonieri, în siguranță, scăpați de aici.

Spunând acestea, malaiezu se îndreptă, ridicându-și pumnii în aer, amenințatori.

— Iar eu, servitorul tău Mandar, îți jur pe toți zeii malaiezilor că te voi ajuta până la sfârșit, atâta timp cât sângele va mai curge prin vinele mele.

Credinciosul malaiez dădu o dată zgomotos aerul pe nas, apoi, ca prin farmec, se liniști cu desăvârșire.

— Ai spus, Nionia, că tu nu poți să înțelegi toate acestea – urmă el, apoi. Dar crede-mă că albiu nu ne vor putea înțelege niciodată, fiindcă ei nu vor izbuti să pătrundă nicidecum tainele poporului nostru. Eu sunt servitorul tău și te iubesc cum îmi iubesc zeii și așa fi gata să mor pentru tine, dacă tu și soarta ați voi astfel. Dar tainele poporului nostru nici chiar ție nu ți le pot dezvălui. Și crede-mă că multe dintre farmecele noastre sunt tari, sunt îngrozitoare. Uită-te bine la Tuan Castagni și vei vedea că am dreptate și că ți-am spus numai adevărul.

— Dacă-mi voi da seama că ceea ce mi-ai spus tu în privința lui Tuan Castagni se adevărește, îți voi da crezare! – spuse Diana, vădit mișcată. Dar... poate că datoria mea este... să-l previn pe Tuan Castagni.

Mandar râse.

— Dacă ai face aceasta n-ai ajunge la alt rezultat decât că Tuan Castagni ar afla cu câteva zile mai înainte că trebuie să moară – zise malaiezu, fără să clipească. În același timp, ar afla și pentru ce trebuie să moară și ar ucide-o pe Babu Nanda și dansa nu te-ar mai putea ajuta să fugi de aici cu cei doi prizonieri. Și numai zeii știu ce ar face Tuan Castagni cu tine, când ar afla că ai venit aici numai spre a-i fura pe cei doi prizonieri. Ce ar face cu prizonierii însă, asta cred că știți prea bine și tu, Nionia!

Diana dădu din cap. Trebuie să recunoască, vrând-nevrând, că malaiezu avea dreptate.

— De ce vrei tu să oprești mâna răzbunătoare a zeilor? – urmă Mandar, după o scurtă pauză. Ticăloșia a fost săvârșită și acum trebuie să urmeze răsplata. Aceasta este voința zeilor. De altfel, tu nu mai poți salva pe Tuan Castagni. Nimeni în lumea aceasta nu-l mai poate scăpa, chiar Babu Nanda... Poate doar... Tandak, care este un preot mare și foarte învățat. Astăzi, Tuan Castagni poate fi asemuit numai cu un cadavru viu, care mănâncă, bea, vorbește, dar în viață nu se mai poate întoarce. Moartea este sădită în el. Babu Nanda are încredere în tine și mi-a poruncit să-ți spun toate acestea. Ea n-ar fi făcut-o dacă ar fi știut că tu te vei duce și-i vei spune lui Tuan Castagni. Iar dacă o vei face, atunci Babu Nanda te va crede și pe tine nesinceră și lipsită de inimă. Poate chiar te va blestema și ți-ar face un farmec care să te ducă la pieire. Și spune-mi, te rog, Nionia, ar avea vreun rost să te jertfești pentru un mort? Pentru un om rău, care a și intrat în groapă, cu un picior?

Diana clătină încet capul.

— Și vei tăcea, Nionia, chiar și atunci când vei vedea că omul acesta rău trebuie să sufere cumplit din pricina urmărilor binemeritate ale purtării sale de om fără suflet?

— Voi tăcea, dacă este sigur, neîndoielnic, că nu mai poate fi salvat de vreo putere din lume! – răspunse fata.

— Această putere nu există – făcu malaiezu, cu o solemnitate care o sperie pe Diana. Poate că ai fi ispitită să-i destăinuiești lui Tuan Castagni ceea ce știi, cerându-i, în schimb, să-ți dea prizonierii. Asta nu se va putea, fiindcă Tuan Castagni a și hotărât să-i trimită la Sapramara, în paza lui Tandak, tatăl Nandei.

— De ce să-i trimită acolo? – întrebă fata, înspăimântată.

— Nu a spus pentru ce vrea să facă aceasta – zise malaiezu – însă fii încredințată, Nionia, că nu o face din dragoste pentru prizonieri. Cu prilejul excursiei pe care o veți face în munți, el va vorbi cu Tandak, urmând ca peste o zi, câțiva servitori de încredere să-i ducă pe prizonieri în Sapramara... Dar nu trebuie să te sperii – urmă el, văzând că stăpâna lui pălește – Babu Nanda a trimis un sol credincios la tatăl ei. Dacă Tuan Castagni îi trimite pe prizonieri la Sapramara, nu le va merge rău, iar Tandak îl va face sănătos pe băiat într-o singură zi.

— Tu uiți ce efect a avut asupra bietului copil faptul că m-a văzut pe mine, cea pe care tatăl lui a rugat-o să-i caute fiul și să i-l aducă! – strigă Diana, frământată de cele mai felurite îngrijorări care îi muneau creierul. Dacă s-a îmbolnăvit de friguri, chiar și numai la vederea mea, ce se va întâmpla cu el, când va fi luat de aici și va fi dus în mijlocul malaiezilor?

— Este adevărat, Nionia – zise Mandar, cu un zâmbet neînțeles. Tocmai de aceea, dându-și seama de copil că e bonav, Tuan Castagni nu-l va trimite de aici, iar Babu Nanda a hotărât să facă astfel încât frigurile să nu înceteze atât timp cât stăpânul Kebon kembangan-ului va fi la conac.

— Dar asta nu va fi mai rău pentru sănătatea copilului? – întrebă fata.

— Nu! Babu Nanda cunoaște mijloace nenumărate de a face ca frigurile să dispară și să apară când vrea ea, fiindcă băiatul alb nu are boala în corpul lui. Sângele lui s-a înfierbântat numai când te-a văzut pe tine și când tu i-ai spus că ești trimisă de tatăl lui, ca să-l iei de aici. El se va însănătoși pe deplin, de îndată ce tu vei pleca cu el de aici.

— Dar când se va întâmpla asta? – întrebă fata, deznădăduită.

— De îndată ce Tuan Castagni nu va mai fi printre cei vii. Peste treisprezece zile, începând de astăzi – răspunse malaiezu, misterios.

Capitolul 251

Un prefect buclucaș

Căpitanul Shoemaker se întoarse cât putu mai repede la prefectura de poliție, unde se ținea o nouă consfătuire, de la care nu voia să lipsească.

Această consfătuire era prezidată din nou de prefectul în persoană, ceea ce însemna că întâmplările luaseră o întorsătură foarte puțin plăcută. Mai ales pentru Norman Dary, care avea o teamă grozavă de gazete, întorsătura aceasta era cât se poate de neplăcută.

Prefectul ședea acum în capul mesei verzi și, după ce își roti privirile asupra celor de față, zise:

— Ne găsim într-o situație îngrozitoare! Una din cele mai de seamă poliții din lume este făcută de răs de o bandă de nemernici, căreia nu-i este în stare să-i vină de hac.

— Și ce urmează să facem în asemenea împrejurări? – întrebă Wambell, directorul prefecturii, un om cu multe calități polițienești și foarte energic.

— Nu vreau să spun că n-am fi luat toate măsurile care omeneste se puteau lua – urmă prefectul, care vorbea de parcă ar fi spus pe dinafară un discurs învățat. Sunt încredințat că Tetley și-a dat toată silința și că fără el nenorocirea ar fi fost și mai mare.

— Da, am făcut mai mult decât poate un om să facă! – zise Tetley, fără să-l fi întrebat cineva.

Inspectorul Tetley era favoritul prefectului și, cu toate că, la drept vorbind, el n-ar fi avut ce căuta la această consfătuire, Norman Dary dăduse ordin să fie chemat și el.

— Nu vreau să fac nimănui imputări – reluă prefectul – dar trebuie să recunoașteți că s-au întâmplat lucruri care ar fi fost mai bine să nu se fi întâmplat. Gangsterii vor fi cunoscând ei toate mijloacele de luptă ale răufăcătorilor, dar metodele lor nu se potrivesc cu metodele poliției. Aceasta o dovedește îndeajuns neizbânda de până astăzi...

— Ce vreți să spuneți? – întrebă Shoemaker, făcându-se roșu ca racul. Dacă vorbiți de Al Capone, atunci țin să se știe că puținul ce s-a descoperit până acum în această încurcată afacere este numai datorită lui. Eu, care am lucrat alături de el de la început, în această chestiune, sunt în măsură să știu aceasta mai bine decât oricare altul.

— Nu ne-am adunat aici ca să ne certăm! – răspunse prefectul, care, desigur, nu se așteptase să găsească în Shoemaker un susținător atât de înflăcărat al regelui gangsterilor. N-avem timp pentru așa ceva, Mister Shoemaker. Asta o știți și dumneata, foarte bine. Trebuie să luăm măsuri pentru a preîntâmpina pe viitor asemenea întâmplări, iar eu cred că, în această privință, propunerea inspectorului Tetley este cea mai nimerită.

Shoemaker se uită la Wambell și Wambell la Shoemaker. Era pentru întâia oară că auzeau despre un plan făcut de Tetley cu aprobarea prefectului.

— Eu nu sunt omul care s-ar împotrivi ideilor bune, de oriunde ar veni ele – zise Wambell – însă nu știu dacă este drept ca inspectorul Tetley să joace un rol atât de însemnat la consfătuirea noastră. Oricum, n-ar strica să auzim despre ce este vorba.

— Mister Tetley propune să fixăm un premiu cât mai mare, care să fie plătit aceluia în urma lămuririlor căruia se va putea da de urma bandiților. Iar premiul acesta, spre deosebire de cum s-a făcut până acum, să poată fi încasat și de persoane oficiale, cum ar fi de pildă unul din oamenii noștri de la prefectură, dacă el ar da de urma bandiților.

Iarăși schimbară Wambell și Shoemaker o privire de nedumerire. Propunerea aceasta i se păru căpitanului cât se poate de curioasă. Și, pentru o secundă, avu impresia că Tetley s-a gândit la acest premiu numai fiindcă el ar cunoaște oarece date despre bandiți, pe care ar fi dispus să le dea în vileag, dacă ar ști că pentru aceasta ar primi o răsplată însemnată.

Dar Shoemaker își alungă îndată acest gând, deoarece firea lui cinstită nu putea admite că ar fi cu puțință ca un inspector al poliției să umble cu asemenea viclenii și necinstite dorințe de îmbogățire.

— Eu găsesc că această propunere mai mult decât ciudată nu are nici o valoare! – zise Wambell, cu răceală. După mine, fiecare încercare de șantaj trebuie urmărită în parte, fiindcă numai astfel vom putea da de bandiți. Veți vedea că Scarface a avut dreptate și întregul oraș va fi invadat de asemenea scrisori de amenințare, mai ales dacă noi înșine vom fi aceia care le vom face reclamă bandiților, punând premii pe capul lor.

— O asemenea scrisoare a și fost primită astăzi! – zise prefectul. O am în buzunar.

Și, zicând acestea, scoase la iveală o coală de hârtie, pe care cuvintele erau tipărite cu cerneală albastră.

— Scrisoarea aceasta a fost primită de unul dintre cei mai buni prieteni ai mei — urmă prefectul — sau, mai bine spus, de nepotul unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. El mă roagă să nu-i dezvălui numele nici chiar colegilor mei, nici chiar dumneavoastră. Se teme omul să nu fie trădat bandiților chiar de cineva de la prefectură.

Shoemaker se uită mirat la prefect.

— Și înseamnă oare aceasta că într-adevăr nu ne vei spune numele celui amenințat? — întrebă el.

— Da! Vă declar că nici dumneavoastră, nici altcuiva în lumea aceasta nu voi face cunoscut numele celui amenințat! — răspunse prefectul, cu oarecare îngâmfare. Mi-am dat cuvântul la telefon că nu o voi face.

— Și nu-i vei dezvălui numele nici chiar atunci când va fi dus la morgă? — întrebă Shoemaker, uitându-se în tavan.

Prefectul îi aruncă o privire plină de mânie, da nu îndrăzni să răspundă așa cum ar fi vrut, aceluia care înaintea lui șezuse pe scaunul pe care ședea el acum.

— Asta nu se va întâmpla! — zise el, după ce cu greu izbutise să se stăpânească — dacă poliția își va face datoria și dacă prietenul nostru, gangsterul, ne va da într-adevăr o mână de ajutor sinceră, cum i-a dat lui Burke, la New-York.

— Al Capone nu câștigă nimic de pe urma ajutorului pe care ni-l dă; dimpotrivă, poate că-și face și mai mulți dușmani, așa că este cea mai mare nedreptate să se pună la îndoială sinceritatea lui — strigă Shoemaker, roșu de mânie. Vă rog chiar, nici unul din noi să nu-i amintească lui Scarface că aceste cuvinte au fost rostite aici, fiindcă, dacă află ce s-a spus, fiți încredințați că ne va întoarce spatele și nici nu am merita altfel.

Wambell era și el grozav de revoltat.

— Mister Dary, eu cred că nu v-ați dat seama de ceea ce ați spus! — zise el, aproape răstit. Capone ne-a dat dovadă de nenumărate ori că nu este omul pe care ni l-am închipuit noi, în privința fărădelegilor pe care credeam că le săvârșește. Și într-adevăr, a se pune la îndoială priceperea și buna lui credință înseamnă a se aduce o mare jignire celui mai prețios colaborator al nostru. Iar în ce privește scrisoarea primită, oricine ar fi cel care a fost amenințat prin ea, fie prietenul dumneavoastră sau nu, el trebuie apărat. Dar cum să-l apărăm, dacă nu-l cunoaștem? De aceea, vă cerem cu toată seriozitatea să ne spuneți numele și adresa lui.

Norman Dary se ridică din fotoliu. Fostul funcționar de bancă se uită cu priviri fulgerătoare la directorul prefecturii.

— Atâta timp cât eu sunt prefectul poliției Chicago-ului — zise el, cu îngâmfare — nimeni nu-mi poate porunci și nici nu-mi poate da sfaturi în felul acesta, asupra celor ce am de făcut.

Îndată după aceea, consfătuirea secretă luă sfârșit, după ce Dary le spusese inspectorilor generali ai săi că va da un comunicat în care va arăta cum stau lucrurile.

După această consfătuire, câțiva dintre inspectorii șefi se mai adunară în biroul lui Wambell.

— Trebuie să împiedicăm cu orice preț ca acest comunicat, pe care vrea să-l dea prefectul, să ajungă în mâinile gazetarilor, mai înainte de a-l fi citit și noi — zise directorul prefecturii. Norman Dary este nepriecut și nici nu are experiență în asemenea lucruri, iar pe urmă se pare că și-a mai și pierdut capul din pricina întâmplărilor din ultimele zile. De altfel, am gândit să mă adresez însuși guvernatorului, deși prin aceasta îmi pun în joc propria piele, întrucât lucrez fără știința mai marilor mei și contrar lor.

Dar Wambell nu apucă să vorbească cu guvernatorul, deoarece acesta era plecat din Chicago. În orice caz, era așteptat să se întoarcă dintr-un moment în altul.

Atunci Wambell încercă să mai vorbească el însuși cu prefectul, pentru a-i arăta că era o mare copilărie ceea ce voia să facă, însă acesta nici măcar nu-l primi.

La patru după amiază apoi, toate gazetele publicau comunicatul prefecturii de poliție, care avea următorul cuprins, ticluit de prefect și de Tetley:

În ultimele zile s-au săvârșit la Chicago două crime. Nu se poate ști până acum, dacă ele sunt în legătură una cu alta. Oameni cu bunăstare au fost amenințați prin scrisori că, dacă nu plătesc ce li se cere, vor fi uciși. Este neîndoielnic că asasinarea lui mister Salaman este o urmare a unei asemenea scrisori de amenințare.

Expeditorii acestor scrisori își atenționează, cu litere groase, destinatarii, că vor fi omorâți, dacă se vor adresa poliției pentru a-i cere apărarea.

Cu toate acestea, prefectura de poliție roagă pe toți aceia care ar primi astfel de scrisori să le trimită de urgență la prefectură sau să se pună în legătură telefonică cu ea.

Dacă vreunul din denunțatori nu vrea să i se știe numele, prefectul însuși garantează că numele nu i se va afla.

În orice caz, este mai bine să se aducă la cunoștință numele și adresa.

Din nenorocire, în împrejurările de față, prefectul de poliție nu este în stare să păzească pe fiecare cetățean în parte. Se va trudi însă pe cât omeneste îi vor îngădui puterile, ca banda de răufăcători să nu poată face prea multe victime.

Comunicatul acesta, redactat atât de prost și ca stil, era iscălit cu numele și titlul întreg al prefectului de poliție.

Al Capone fu cel dintâi care aduse la prefectură un ziar cu acest comunicat, după ce mai întâi avusese o convorbire urgentă, la telefon, cu președinția republicii, din Washington.

El alergă ca scos din mîntre în biroul lui Shoemaker și, negăsindu-l, dădu fuga la Wambell.

Căpitanul era și el la directorul prefecturii și firește că nu mică îi fu mirarea, când văzu pe Scarface venind așa, într-un suflet.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă amândoi polițiștii deodată.

— Ce s-a întâmplat?! – făcu Scarface, cu un zâmbet ironic. Citiți și veți vedea!

Wambell fu acela care smulse gazeta din mâinile lui Capone și în câteva secunde citi comunicatul.

— Mii și mii de draci! – strigă directorul. Vă dați seama ce înseamnă asta? Nebunul acesta de Dary declară lumii că poliția din Chicago nu mai este în stare să apere viața cetățenilor.

După aceea, fără a mai spune vreun cuvânt, Wambell luă gazeta și alergă în cabinetul prefectului.

Norman Dary era tocmai pe punctul de a părăsi cabinetul, împreună cu inspectorul Tetley.

— Ei, dar ce mai este și asta? – făcu el, oarecum supărat. De când se dă buzna în cabinetul prefectului, ca într-o cârciumă?

Dar Wambell nu-l învrednici cu vreun răspuns la această întrebare, ci el însuși întrebă:

— Acesta este comunicatul pe care dumneavoastră l-ați dat gazetelor?

Prefectul își puse ochelarii pe nas și citi de la început și până la sfârșit ceea ce fusese publicat în gazetă, în vreme ce Wambell se străduia din răputeri să se stăpânească.

— Da, este întocmai cu textul pe care eu l-am dat să fie publicat în gazete! – răspunse prefectul, foarte încântat.

— Atunci mă voi duce eu însumi, și îndată, la domnul guvernator, să aud care este și părerea domniei sale în privința acestui comunicat!

spuse Wambell, cu hotărâre. Tuturor bandiților le-ați dat mână liberă să facă ce vor voi... tuturor nemernicilor și mai ales mizerabililor cu scrisorile de amenințare le-ați spus verde: „Șantajati sau, dacă nu vi se plătește, omorâți, fiindcă poliția nu este în stare să-și apere cetățenii“!

— Toate acestea le-am scris după o matură chibzuință! – spuse prefectul, cu îngâmfare, tocmai când telefonul începu să sune. Tetley, intră dumneata în cabinet și răspunde în locul meu.

După ce inspectorul intră în cabinetul din care Norman Dary, tot vorbind cu directorul prefecturii, ieșise, se întoarse din nou spre Wambell:

— Aș vrea să știu dacă-ți dai seama că purtarea aceasta a dumitale este o gravă atingere pe care o aduci respectului pe care-l datorezi șefului dumitale. Voi raporta asta domnului guvernator.

În același timp, Tetley se ivi în prag și zise:

— Vă cheamă personal pe dumneavoastră, domnule prefect!

Dary se înapoie în cabinet. Wambell îl auzi dând răspunsuri scurte, foarte respectuoase. Lucrul acesta îl făcu să înțeleagă că prefectul vorbea cu guvernatorul.

Norman Dary vru să dea o explicație, însă guvernatorul închise telefonul.

Când prefectul ieși din nou din cabinet, era mai palid decât o coală de hârtie.

— Mă duc la domnul guvernator, care tocmai a sosit. Vom amâna, până la întoarcerea mea, chestiunea pe care o avem de discutat noi doi.

Dar Norman Dary, prefectul poliției, nu se mai întoarse la prefectură. Nu rămase la guvernator decât zece minute. Gazetele de seară, însă, aduseră vestea uluitoare că Norman Dary, prefectul de poliție, a fost destituit și că locul lui îl va ocupa, până la numirea titularului, directorul Wambell.

— Nu i-a dat nici măcar răgazul de a-și înainta demisia! – îi zise Shoemaker lui Scarface, auzind aceasta.

— Eu știam asta de când am venit cu gazeta la prefectură – spuse Capone, râzând.

— Cum, știai? – întrebă Shoemaker, mirat. Dar nici guvernatorul nu putea ști încă, deoarece de-abia atunci sosise!